

Fiúálom, leányálom

Csupán a kíváncsiság vitt el a moziba megnézni a *Kobráz*, hogy végre láthassam a fiúk ideálját és a lányok bálványát, *Sylvester Stallonét*.

A filmben, azonkívül, hogy a megszokott amerikai alaposággal volt megcsinálva, semmi olyan nagyszerű vonást nem fedeztem fel, ami magyarázatot adott volna hallatlan népszerűségére a fiatalok körében.

A cselekmény két szálon futott. Egy rendőrkapitányság bemutatásával párhuzamosan a vásznon időről időre megjelent egy kéz, ami csökönyös kitarással egy ezüstös csillogású késszerű valamit élezett. Kéőbb, miután a késletetés eme művészi eszköze már nem volt tovább tartható, végre megláthattuk a kéz gazdáját is. A köszörös hajlamú pasas egy rozsuzul megvilágított szobában ült, és a művelet közben felpuffasztotta a pofazsákokját, és száját olyasféleképpen csücsörítette, mint a *csimpánzok*, ha felidegesítik őket a ketrecben (mindez a beteges gyűlöletet jelképezvén). A zord tekintetű fiatalember egyébként egy társasághoz tartozott, melynek tagjait szintén láthattuk, általában a legdrámább pillanatok előtt: egy tűz körül álltak, és rendkívül eltökélt arccal különböző húsközlőket és kisbaltákat vertek össze a fejük felett. A tömörülést az a naiv – de meg kell hagyni, támadhatatlan logikájú – elv vezette, hogy *ha mindenkit kiir-*

tanak maguk körül, csak ők maradnak az egész világon. Nyilvánvaló, hogy ezen patológikus szenvedélyek ellenlábas a csakis a józan paraszti észre hallgató Stallone lehet.

Stallone egész idő alatt rendíthetetlen férfiasságról tett bizonyosságot, s stílusában a *helyi bikacsávók* magatartásának domináns jeleit fedeztem fel. Ha békén hagyták, senkit nem bántott, az első rossz szóra azonban mindenféle *rohadéknak* elmondta az illetőt, és *beverte a földbe*. Modora még hagyott más kívánnivalót is maga után, mert például kérdezni csak úgy volt képes, hogy a kérdezettet a gallérjánál vagy a hajánál fogva magához rántotta, miközben – merő szórakozásból – kisebb-nagyobb darabokat tépett le a ruhájából. Ha valamelyik szerecséntlen autós véletlenül a kocsija útjában volt, akkor sem kopattatja feleslegesen a száját, hanem bumm, *bele az autóba*, majd megtanulja a nyomorult, hogy vele nem lehet újjat húzni – ez természetesen rokonszenvező derűtség forrása volt a moziban.

De térjünk vissza a köszörös hajlamú fiatalemberre. Miután kellően élesnek találta a kést, valami fura, kátrányszerű ízével kente be a haját, arcvonásait még zordabbra igazította, megmarkolta a kést, és elindult *megölni a nőt*, a hosszú combút. Mit mondjak, egyáltalán nem volt feltűnő. A hosszú com-

bú – akit ekkor már a rendőrség őrzött a rá leselkedő vészely miatt, de a támadás pillanatában furcsa módon egy fia ember sem volt a lakosztálya körül – ijedten pattant ki az ágyból, s lábait előnyös pózokban villogtatva a vécébe menekült, ahol szexis liheggel kimerülten a falnak dőlt. De minek húzzuk-halasszuk tovább a dolgot, hisz az események ezután több-kevesebb egyformasággal követték egymást: nézzük a végkifejletet.

A végső összecsapásra egy *kohóban* került sor, miután Stallone kukoricagránáttal, nehézsúlyúakkal és pisztollyal kiirtotta az összes bandatagot és csak a köszörös hajlamú maradt életben. Miközben a hosszú combú egy lépcső alatt kuporgott, Stallone hidegvérrel elmondta a köszörös hajlamúnak saját hitvallását, ami tulajdonképpen rokon volt a másikéval, csak éppen fordítva: szerinte ugyanis *minden beteg agyút ki kell nyírni*, s így csak az egészségesek maradnak életben. Ezután a már ismert gyermeki találmánysággal fogta a kátrányos hajút, és *egy hatalmas daruhorogra akasztotta*, amit aztán a tűzbe lendített.

Ez volt a *heppiend*. A moziból kifelé *egy sereg újdonsült kis Stallone* nyomakodott ki mellettem az ajtón. S ez a film még csak az első volt a jövőben mindent elárasztó akciófilmek sorában.

Kishonthy Edina